

LACHMAN (2) *sb*

łachman *m a. łachmana f.*

Pierwsze i drugie a jasne.

pl N łachmany (1). ◇ [I łachmanami.] ◇ L łachmaniech (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Nędzne, podarte ubranie; cento ex veteribus variis pannis, centonarius, centunculus, pannutia vestis, pannutium, peniculamenta Cn (2) : [złodziej wyrzucając] vbogicy Báby zbior. Myślił/ iż te łachmány/ y ten śprzęcik wżYTEK/ Y mnie y towarzyŃtwu nie Przyidzie w pożytek. KlonWor 43; [i dlátego Pan Iezus one zá Ńzczęśliwe poczyta/ ktorzy duchem/ a nie iákimi łachmánámi/ Ńą vbodzy. BudUrząd 31 v; Láchmánny/ Coligae nauticae follicantes. Volck Kkk].

Przen: Pogardliwie o księgach (1) : Bo wiera y naŃzy tatufiowie w Ńwych kolendárzoch y łachmaniech po ty lata zbłądzili LudWieś ktv.

Cf ŁACHMANINA

HJ